

Sygn. akt II AKa 89/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio (spr.)

SO (del.) – Anna Gąsior- Majchrowska

Protokolant: – Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2022 r.

sprawy z wniosku T. L. przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania od dnia 16 maja 2020r. godz. 15:25 do dnia 17 maja 2020 roku godz. 12:50

apelacji wniesionej przez prokuratora i pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa-Komendanta Stołecznego Policji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 06 grudnia 2021 roku, sygn. VIII Ko 112/20

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża zasądzone nim zadośćuczynienie na rzecz T. L. do kwoty 4.000 (cztery tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
- wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 89/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie zapadłego wyrokuWyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 06 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt **VIII Ko 112/21****Podmiot wnoszący apelację**# **oskarżyciel publiczny** albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny- pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji**1.3. Granice zaskarżenia**

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Zarzut zawarty w apelacji prokuratora:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu, że do szkody w postaci złamania oprawy okularów wnioskodawcy doszło w wyniku bezpośredniego działania funkcjonariuszy Policji oraz, że rozmiar szkody wyniósł kwotę 2.334 zł, co w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie zostało dostatecznie wykazane przez wnioskodawcę, jak również polegający na niesłusznym przyjęciu, że rozmiar doznanej przez T. L. krzywdy spowodowanej bezzasadnym zatrzymaniem w dniach 16-17.05.2020r. uzasadnia zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 6.600 zł, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, iż kwota ustalonego zadośćuczynienia jest rekompensatą nadmiernie wygórowaną.</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika Skarbu Państwa-Komendanta Stołecznego Policji (dalej: „pełnomocnik KSP”):

a) na podstawie art. 109 § 2 kpsw (Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia) w zw. z art. 438 pkt. 1 k.p.k. 438 pkt. 2 k.p.k. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 552 § 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie okoliczności nieobjętej dyspozycją niniejszego przepisu, a mianowicie faktu wcześniejszego zatrzymania i osadzenia Wnioskodawcy w zakładzie karnym oraz jego traumatycznych doświadczeń i doznań z tym związanych, podczas gdy nie jest to okoliczność wskazana w art. 552 § 4 k.p.k.,

b) na podstawie art. 109 § 2 kpsw w zw. z art. 438 pkt. 1 k.p.k. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 552 § 4 k.p.k. poprzez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz Wnioskodawcy na podstawie uznania, że zatrzymanie Wnioskodawcy było niezasadne, podczas gdy dyspozycja niniejszego przepisu wymaga aby zatrzymanie było niewątpliwie niesłuszne co stanowi kwalifikowaną formę niezasadności,

alternatywnie

c) obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 558 k.p.k. w zw. z art. 116 kpsw w zw. z art. 362 k.c. poprzez niezastosowanie przez Sąd orzekający miarkowania przyznanego Wnioskodawcy zadośćuczynienia oraz odszkodowania podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że Wnioskodawca swoim zachowaniem przyczynił

się w stopniu znacznym do zatrzymania oraz zastosowania wobec Wnioskodawcy środków przymusu bezpośredniego w postaci chwytów obezwładniających i transportowych, a także kajdanek, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania na rzecz Wnioskodawcy,

d) obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 8 kpsw w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań Wnioskodawcy i przyjęcie, że doznał on w wyniku interwencji funkcjonariuszy Policji nadwyrężenia barku i przyznanie im wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego waloru wiarygodności podczas gdy Wnioskodawca w trakcie zatrzymania był badany przez lekarza, który nie stwierdził przeciwwskazań do pobytu w PDOZ, jak również nie zlecił innych badań z tym związanych, a Wnioskodawca w swoich zeznaniach twierdził, że doszło do wypadnięcia barku, jednak nie podjął żadnego leczenia, co wskazuje, że zeznania Wnioskodawcy w tym zakresie nie są wiarygodne i są jedynie gołosłownymi twierdzeniami Wnioskodawcy, a powyższe uchybienie Sądu I instancji doprowadziło do niezasadnego zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz Wnioskodawcy,

e) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia z tytułu niesłusznego zatrzymania kwota 6 600 zł jest odpowiednia

	<p>podczas, gdy zebrany w sprawie materiał wskazuje, że okoliczności zatrzymania oraz czas zatrzymania, jak i intensywność doznanych krzywd uzasadniają przyznanie kwoty 500 zł.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Na wstępie tej części uzasadnienia wskazać należy, że podstawą rozstrzygnięcia sądu I instancji było zatrzymanie T. L., do którego doszło od dnia 16 maja 2020r. godz. 15:25 do dnia 17 maja 2020r. godz. 12:50, „ w związku z postępowaniem prowadzonym przez Komendę Rejonową Policji Warszawa i zakończonym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 października 2020 roku w sprawie sygn. akt V W 3097/20 o umorzeniu prowadzonego przeciwko niemu postępowania o wykroczenie z art. 54 k.w.”. Sąd I instancji w pełni zasadnie, uwzględnił też treść postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie z dnia 24 sierpnia 2020r. wydanego w sprawie II Kp 1159/20, na mocy którego, ww. zatrzymanie uznane zostało za „ legalne i prawidłowe ale bezzasadne”. Podstawą takiego orzeczenia stanowiła treść notatki urzędowej z 16 maja 2020r. wskazująca, że podstawę przedmiotowego zatrzymania stanowił przepis art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji (k.1-2 akt V W 3097/20), tj. niezastosowanie się T.D. L. do „ wydanych na podstawie prawa polecenia nakazującego zaprzestania działań stwarzających zagrożenie (...) w związku z wystąpieniem stanu epidemii” a nie podejrzenie dokonania</p>		

przez tę osobę uszkodzenia mienia, tj. zdarzenia późniejszego, kwalifikowanego z art. 288 k.k., które jako przyczyna zatrzymania, wskazana została w protokole z przebiegu tej czynności (m.in. k.3-5 akt V W 3097/20). Podkreślenia wymaga w tym miejscu, w pełni prawidłowe ustalenie zawarte w tym postanowieniu, że „ Należy (...) wyraźnie zaznaczyć i odróżnić, że zdarzenie polegające na uszkodzeniu policyjnego radiowozu (czyn z art. 288 k.k.- przyp. sądu) powstało już po zatrzymaniu skarżącego (tj. T.D. L.- przyp. sądu) a okoliczności, o których mowa w treści art. 244 § 1 k.p.k. lub art. 45 § 1 k.p.w. muszą być oceniane na moment podjęcia decyzji o zatrzymaniu danej osoby”. Niewątpliwie więc, wbrew stanowisku pełnomocnika KSP, do zatrzymanie nie doszło z uwagi na agresywne zachowanie T.D. L.. W efekcie dalszych rozważań, sąd wydający ww. postanowienie, podważył zasadność wystąpienia przesłanek wskazanych w tych przepisach.

Ustalenia te w pełni zasadnie uzasadniały przyjęcie przez sąd I instancji jako podstawy prawnej roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie, przepisu art. 114 § 2 k.p.s.w. a nie art. 552 § 4 k.p.k.

Tym samym, nietrafne są zarzuty apelacji pełnomocnika KSP obraży tego przepisu Kodeksu postępowania karnego jak i przepisu art. 558 k.p.k., gdyż nie stanowiły one jakiegokolwiek podstawy zaskarżonego wyroku. Uwzględniając zbieżność regulacji Kodeksu postępowania karnego i Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia odnoszących się do odszkodowania za niesłuszne zatrzymanie, argumenty zawarte w

tym środku odwoławczym będą oceniane z uwzględnieniem faktu, że T.D. L. został zatrzymany w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia a nie przestępstwa.

Zwraca też uwagę wadliwość skonstruowania zarzutów w apelacji pełnomocnika KSP.

„Zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (por. wyrok SN z 23.07.1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974/12, poz. 233; postanowienia SN: z 2.12.2008 r., III KK 230/08, LEX nr 491425; z 20.11.2008 r., V KK 158/08, OSNwSK 2008, poz. 2340; z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, OSNwSK 2007, poz. 438; z 25.07.2005 r., V KK 61/05, OSNwSK 2005, poz. 1412).” (vide teza 17 w: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany. Opublikowano: LEX/el. 2022). Należy też zwrócić uwagę na inny, zbieżny z powyższym, ogólny pogląd, że „zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień

wtórne). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu

pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia” (vide teza 5 ibidem).

Analizując treść apelacji pełnomocnika KSP w kontekście ww. spostrzeżeń, to na pierwszy plan wysuwa się w niej obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w., której konsekwencją były nieprawidłowe ustalenia sądu I instancji co do „niewątpliwej niesłuszności zatrzymania” T.D. L., faktu przyznania tej osobie odszkodowania oraz co do wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia. Te z kolei, prowadzić miały do obrazy przepisów prawa materialnego. W takim też porządku, treść tego środka odwoławczego będzie stanowiła przedmiot oceny sądu II instancji.

Uwzględniając wyżej zaprezentowane stanowisko doktryny prawniczej, należy w tym miejscu wskazać na nieprawidłowo sformułowany zarzut także w apelacji prokuratorskiej, gdzie określony tam błąd w ustaleniach faktycznych stanowił w istocie uchybienie wtórne w stosunku do obrazy zasady swobodnej oceny dowodów (vide sformułowania apelacji, że „w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy

nie zostało dostatecznie wykazane przez wnioskodawcę” i „prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku...”).

Idąc dalej, to uwzględniając treść postanowień Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie wydanych w sprawach V W 3097/20 i II Kp 1159/20, które podważały nie tylko zasadność przedmiotowego zatrzymania ale i zrealizowanie przez T.D. L. znamion przepisu art. 54 k.w., sąd I instancji w pełni prawidłowo przyjął, że doszło do „niewątpliwie niesłusznego zatrzymania” tej osoby w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia (vide sformułowania zawarte w uzasadnieniu wyroku: „W związku z powyższym niewątpliwie wnioskodawcy przysługiwało odszkodowanie/ zadośćuczynienie”). Tym samym, odrzuceniu podlega zarzut sformułowany w apelacji pełnomocnika KSP, że nie doszło w tym wypadku do kwalifikowanej formy „niezasadności”, która przewidziana została w przepisie art. 114 § 2 k.p.s.w., stanowiącym podstawę zaskarżonego wyroku. Należy dodać, że analogiczne stanowisko do prezentowanego w niniejszym uzasadnieniu, zajął też prokurator we wniesionej przez siebie apelacji. Nie miał on jednak racji, kwestionując rozstrzygnięcie sądu I instancji co do zasądzenia odszkodowania, jako nieopartego na dostatecznym wykazaniu przez wnioskodawcę, że „do szkody w postaci złamania oprawy okularów (...) doszło w wyniku bezpośredniego działania funkcjonariuszy Policji” jak i ustalającego, przy przyjęciu odmiennego stanowiska, że „rozmiar szkody wyniósł kwotę 2.334 zł”. Nie podlegają

też uwzględnieniu argumenty pełnomocnika KSP, w sposób dowolny a więc bez odniesienia się do zebranych w sprawie dowodów, wiążące uszkodzenie okularów z biernym i czynnym oporem T.D. L. przed zatrzymaniem, co zdaniem skarżącej przyczyniło się do powstania szkody.

W tym zakresie (pkt 6.1 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), sąd I instancji przeprowadził w pełni prawidłowe rozważania, które nie sposób nie ocenić jako szczegółowe, oparte na całokształcie zebranych w sprawie dowodów, w tym m.in. na zasadniczo zgodnych z innymi dowodami zeznaniach T.D. L. i kwicie depozytowym (k.51), uwzględniające zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego a więc swobodne w rozumieniu art. 7 k.p.k. Niewątpliwie, gdyby nie doszło do zatrzymania tej osoby, nie miałyby miejsca uszkodzenie ww. okularów. Zachodzi więc adekwatny związek przyczynowo- skutkowy pomiędzy tymi zdarzeniami i w takim znaczeniu należy rozumieć bezpośredni skutek podjętej wobec T.D. L., bezzasadnej i niewątpliwie niesłusznej (choć legalnej i prawidłowo przeprowadzonej) interwencji policyjnej w postaci zatrzymania tej osoby zwłaszcza, gdy zebrane w sprawie dowody nie uzasadniają tezy, że doszło do tego uszkodzenia z przyczyn leżących po stronie wnioskodawcy (tj., że „Wnioskodawca wykonując gwałtowne ruchy spowodował szkodę w swoim mieniu”- vide apelacja pełnomocnika KSP). Odnośnie zaś wysokości, przyznanego z tego tytułu odszkodowania, to miał rację ten

sąd podkreślając, że przywrócenie ich do stanu używalności nie było możliwe i z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu, nie było potrzeby ustalania aktualnej, to jest na dzień orzekania, ich wartości. Tym samym, „zasada kompensacji rzeczywistej straty poniesionej przez wnioskodawcę nakazuje przyjąć za wykazane, iż wnioskodawcy zostały zniszczone okulary warte (...) 2.334 złotych i taką też kwotę dochodzonego odszkodowania Sąd przyznał wnioskodawcy w punkcie I, wyroku”.

Przechodząc do wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia, to argumenty zawarte w obu, wniesionych apelacjach, w jakiejś mierze zasługiwały na uwzględnienie. Jakkolwiek więc sąd I instancji poczynił w tym zakresie bardzo szczegółowe i co do zasady trafne rozważania, to nie ustrzegł się też błędów.

Odnosząc się do argumentów przedstawionych w apelacjach, to nie miała racji pełnomocnik KSP gdy wskazała, że na wysokość zasądzzonego T.D. L. w przedmiotowej sprawie zadośćuczynienia wpływ miało wcześniejsze niesłuszne zatrzymanie tej osoby lub przyznanie zadośćuczynienia T.D. L. za wykonanie innej kary, której nie powinien być ponieść. Jako okoliczność mającą wpływ na ustalenie kwoty rekompensaty za poniesioną krzywdę, sąd I instancji zaliczył „wcześniejsze traumatyczne doświadczenia wnioskodawcy związane z niezasadnymi: zatrzymaniem i osadzeniem w zakładzie karnym” a więc przeżycia tej osoby istniejące w chwili zatrzymania w przedmiotowej sprawie i pogłębiające jego

negatywne odczucia, wiążące się z przedmiotowym zdarzeniem („podprogowy odbiór interwencji funkcjonariuszy władzy wykonawczej”- vide str. 5 uzasadnienia wyroku). Ustalenie to podważa ocenę tej okoliczności wskazaną w apelacji.

Nie ma też racji apelująca, gdy jako argument, który winien wpłynąć na obniżenie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia wskazała „świadome przyczynienie się do powstania szkody w mieniu Skarbu Państwa- Komendanta Stołecznego Policji”. Należy w tym miejscu dodać, że okoliczność ta nie miała związku z rzeczywistą przyczyną zatrzymania T.D. L., stanowiła jedno z jego następstw a nadto, podlega ocenie w postępowaniu karnym.

Uwzględnieniu podlega natomiast argument pełnomocnika KSP co do niewiarygodności wnioskodawcy, oparty na niekonsekwentnych i nie znajdujących potwierdzenia w zebranych w sprawie dowodach zeznaniach tej osoby, jakoby wskutek przedmiotowego zatrzymania doszło do uszkodzenia u niego barku. Należy w tym miejscu dodać, że sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zwrócił uwagę na depozycje tej osoby jako przejawiające „tendencję do wyolbrzymiania krzywd, których doznał ze strony funkcjonariuszy Policji”, ale nie nadał tej okoliczności właściwej wagi. Zgodzić się też należy z apelującymi, a w tym zwłaszcza z prokuratorem, który kwestii tej poświęcił dużą część swojej argumentacji, że całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, który zasadniczo w sposób prawidłowy wskazany został przez sąd I

instancji, nie uzasadniał przyznania wnioskodawcy zadośćuczynienia w kwocie 6.600 zł. Nie ma potrzeby przytaczania całości rozważań tej strony, zgodnych z dość ogólnymi uwagami pełnomocnika KSP ale podkreślenia wymagają poszczególne, zawarte w nim, w pełni prawidłowe spostrzeżenia, że „Z okoliczności towarzyszących zatrzymaniu (...) wynika, iż jego przebieg był rutynowym działaniem przeprowadzających tę czynność funkcjonariuszy Policji. Jego warunki osadzenia nie odbiegały od typowych i nie wiązały się z dolegliwościami nieproporcjonalnymi do zwykłych następstw stosowania środka izolacyjnego (...) dolegliwości i doznane krzywdy przez wnioskodawcę nie były aż tak rażące jak starał się to on przedstawić (...) Sąd nadał im nadmierne znaczenie oraz przyznał tytułem zadośćuczynienia kwotę, która nie znajduje uzasadnienia w całokształcie okoliczności sprawy”.

Wnioski

W apelacji prokuratora znalazły się wnioski o:

a) zmianę pkt I. zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie wniosku o odszkodowanie w całości,

b) zmianę pkt II. Zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wysokości przyznanego zadośćuczynienia do kwoty 3.000 zł, a w pozostałym zakresie o oddalenie wniosku o zadośćuczynienie.

c) w części dotyczącej wysokości zasądanego zadośćuczynienia poprzez jego obniżenie do kwoty

zasadny

częściowo zasadne

niezasadne

wnioskowanej na rozprawie przed sądem I instancji.

W apelacji pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji znalazł się wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie żądania Wnioskodawcy w całości, a ewentualnie w przypadku uwzględnienia zarzutów postawionych jako alternatywne o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez oddalenie żądania odszkodowania oraz w pkt 2 poprzez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz Wnioskodawcy T. L. w kwocie 500 złotych i oddalenie żądania w pozostałej części.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Rozważania zawarte w poprzedzającej części uzasadnienia uzasadniają zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz T.D. L. odszkodowania w wysokości 2.334 zł i zadośćuczynienia w wysokości 4.000 zł za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie tej osoby w dniach 16-17 maja 2020r.

Odnośnie odszkodowania, to jak zostało to już wyżej ustalone, stanowiło ono równowartość zlecenia na wykonanie okularów z dnia 03 lipca 2018r. Z kolei odnośnie zadośćuczynienia, to uwzględniając całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy oraz ugruntowaną w tym zakresie linię orzeczniczą (vide liczne orzeczenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz w apelacjach), sąd II instancji obniżył jego wysokość do kwoty 4.000 zł., jako w dalszym ciągu stanowiącą odczuwalną dla T.D. L. wartość ekonomiczną,

odpowiadającą „aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa”, nie mającą charakteru nadmiernej „w stosunku do doznanej krzywdy” i uwzględniającej jej indywidualny wymiar. Od tej kwoty przysługują wnioskodawcy ustawowe odsetki liczone od uprawomocnienia się wyroku sądu I instancji do ich zapłaty.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 6 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt VIII Ko 112/20 w części dotyczącej wysokości zasądzonego odszkodowania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>Z przyczyn, jak wyżej.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 6 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt VIII Ko 112/20 w części dotyczącej wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia.	
Zwiąże o powodach zmiany.	
Z przyczyn, jak wyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze		

wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	3.	Podstawą decyzji o obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym był przepis art. 115 § 3 k.p.s.w.

7. PODPISY
Sławomir Machnio Przemysław Filipkowski Anna Gąsior- Majchrowska

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 06 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt VIII Ko 112/21	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 06 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt VIII Ko 112/21		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana